

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl soudkyní JUDr. Ludmilou Kolářovou v obchodní věci žalobce: [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem a místem podnikání [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], zast. JUDr. Jiřím Všeckou, advokátem, Orlická 163, Hradec Králové, proti žalovanému: **L A U D I S , akciová společnost, 503 27 Syrovátka čp. 3, Lhota pod Libčany, IČ 609 16 371**, zast. Mgr. Lukášem Damborským, advokátem, Národní 10, Praha 1, o zaplacení celkem 2.490.900,- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba o zaplacení celkem 2.490.900,- Kč s úroky z prodlení ve výši reposazby stanovené ČNB pro každé kalendářní pololetí prodlení zvýšené o sedm procentních bodů z 317.400,- Kč od 7.10.2005, z 310.500,- Kč od 31.10.2005, z 310.500,- Kč od 30.10.2005, z 310.500,- Kč od 24.10.2005, z 310.500,- Kč od 27.10.2005, z 310.500,- Kč od 17.10.2005, z 310.500,- Kč od 20.10.2005 a z 310.500,- Kč od 26.10.2005, vše do zaplacení **se z a m í t á .**
- II. Žalobce je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalovanému, přímo zástupci žalovaného 92.220,- Kč na nákladech řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se návrhy na vydání elektronických platebních rozkazů domáhal proti žalovanému zaplacení celkem 2.490.900,- Kč s přísl., úroky z prodlení v zákonné sazbě z 317.400,- Kč od 7.10.2005, z 310.500,- Kč od 31.10.2005, z 310.500,- Kč od 30.10.2005, z 310.500,- Kč od 24.10.2005, z 310.500,- Kč od 27.10.2005,

z 310.500,- Kč od 17.10.2005, z 310.500,- Kč od 20.10.2005 a z 310.500,- Kč od 26.10.2005, vše do zaplacení za zboží.

Žalovaný se žalobám bránil odpory do jednotlivých elektronických platebních rozkazů, které posléze odůvodnil – viz dále.

Soud usnesením čj. 1 ECm 28/2010 – 34 spojil věci ke společnému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný proti všem uplatněným nárokům namítal, že neexistují, neb nemají žádný právem uznaný základ. Pokud by žalobce tvrdil, že takovým právním důvodem vzniku pohledávek měla být tzv. rámcová kupní smlouva z 1.3.2005 event. uznání závazků z 8.11.2005, pak o neplatnosti rámcové kupní smlouvy z 1.3.2005 a uznání závazků bylo pravomocně rozhodnuto usnesením Okresního soudu v Hradci Králové čj. 18 Nc 10296/2005 – 14 z 8.12.2005 a usnesením čj. 18 Nc 10296/2005 – 321 z 10.9.2008, které bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové čj. 25 Co 461/2008 – 358 z 18.3.2009, dále též usneseními Okresního soudu čj. 32 Nc 99/2009 – 39 z 14.1.2010 a 18 EXE 1244/2010 – 61 z 31.3.2010, ve všech případech šlo o návrhy žalobce na nařízení exekuce pro některou z pohledávek, uplatněných též v tomto řízení. Žalovaný dále tvrdil zánik pohledávek skutečného dodavatele zboží započtením a rovněž zánik pohledávek žalobce za žalovaným započtením a popsal jakési velmi nepřehledné obchodní vztahy. Nakonec vznesl námitku promlčení do všech uplatněných nároků žalobce. Navrhl žaloby zamítnout.

Věc byla podrobena zákonné koncentraci řízení dle § 118b odst. 1 o.s.ř.

Žalobce doplnil skutková vyličení žalob o tvrzení, že žalovanému zboží dodal, o čemž svědčí dodací listy, potvrzené žalovaným.

Po poučení a výzvě soudu dle § 118a odst. 2 o.s.ř. o tom, že zcela absentuje tvrzení o právním důvodu uplatněných nároků a soud tedy hodlá věc posuzovat podle zásad platných pro vypořádání bezdůvodného obohacení žalobce setrval na tvrzení, že plnění bylo požadováno, a to dodávkovými příkazy činěnými ústně. K důkazu navrhl účastnický výslech žalobce.

Soud rozhodl, že důkaz účastnickým výslechem neprovede, neboť k prokázání existence dvoustranného právního úkonu, uzavření smlouvy či smluv kupních by takový důkaz nepostačil.

Žalobce pak doplnil, že pokud soud hodlá věc posoudit podle zásad platných pro vypořádání bezdůvodného obohacení, pak navrhuje přiznat uplatněné částky jako cenu poskytnutého plnění.

K námitce promlčení vznesené žalovaným s doplněním, že námitka jest nesena jak proti event. smluvnímu plnění tak proti nároku na vypořádání bezdůvodného obohacení s tím, že promlčecí lhůta pro všechny nároky uplynula před zahájením řízení, žalobce odkázal jednak na Newyorskou úmluvu o promlčení při mezinárodní

koupi zboží uveřejněnou pod č. 123/1988 Sb. / nikoli pod č. 123/1998 Sb. – pozn. soudu / a jednak na ust. právní úpravy tuzemské – žalobce měl na mysli zřejmě ust. § 402 a 405 obchodního zákoníku, při čemž tuzemská právní úprava jest souladná s uváděnou úmluvou – pozn. soudu. Žalobce tvrdil prodloužení promlčecí doby o 1 rok, když v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE], v němž byl prohlášen na majetek žalovaného konkurz, přihlásil 5.3.2009 pohledávku celkem 32.085.383,- Kč, z toho pohledávku 4.381.590,- Kč jako vykonatelnou.

Z obsahu přihlášky, již byl proveden důkaz, se podává, že přihlášená vykonatelná pohledávka v celkové výši 4.381.590,- Kč zahrnuje veškeré nároky uplatněné v tomto řízení v celkové částce 2.490.900,- Kč. Za právní důvod pohledávky žalobce uvedl rámcovou kupní smlouvu z 1.3.2005 a uznání notářským zápisem s doložkou vykonatelnosti, Nz 314/2005 z 8.11.2005.

Žalobce připočetl zmíněný 1 rok prodloužení promlčecí doby k datu usnesení Vrchního soudu čj. 1 Ko 50/2009 – 1538 z 4.6.2009, jímž bylo rozhodnutí o prohlášení konkurzu na majetek žalovaného zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení, resp. k datu právní moci tohoto usnesení – dle zjištění soudu došlo usnesení právní moci 15.7.2009 a dovodil, že podal – li návrhy na vydání elektronických platebních rozkazů k vymožení nároků vzniklých v říjnu 2005 u soudu 25.6.2010, pak tak učinil včas před uplynutím promlčecí doby, prodloužené dle § 405 odst. 2 cit. zák.

Na tom setrval i v závěrečném shrnutí, k němuž soud dle § 119a odst. 2 o.s.ř. účastníky vyzval.

Za důkazy o uskutečněných plněních žalobce označil dodací listy a vyúčtování – faktury, které byly čteny.

Soud z provedeného dokazování zjistil, že žalobci se nepodařilo unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní o uzavření kupní smlouvy či kupních smluv o dodávkách zboží. Netvrdil totiž ani neprokázal, že by o dodávkách zboží došlo k uzavření smlouvy či smluv kupních alespoň v rozsahu podstatných částí – viz zejm. ust. čl. 14 až 24 Vídeňské úmluvy / vyhl. pod č. 160/1991 Sb. / potažmo ust. § 43 až 51a občanského zákoníku, event. ust. § 409 a násl. obchodního zákoníku. Soud má však za prokázané, že zboží dodané bez právem uznaného důvodu žalovaný od žalobce převzal. Okolnosti jakýchsi „zápočtů“ a účasti dalších subjektů na obchodních vztazích, jak je popsal žalovaný, jsou tak neurčité, že se jimi soud nezabýval.

Na základě takto zjištěných skutečností soud posoudil nároky žalobce, jako nároky na vypořádání bezdůvodného obohacení.

Soud se zabýval tím, zda jest vznesená námitka promlčení nároků důvodná, či nikoli a v této souvislosti vzal především v úvahu rozsáhlou judikaturu vyšších soudů stran délky promlčecí doby u nároků na vypořádání bezdůvodného obohacení ve věcech obchodních, k tomu např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 427/2005, cit. :

„1. Právní úprava bezdůvodného obohacení obsažená v občanském zákoníku je úpravou komplexní a uplatní se jak pro občanskoprávní, tak i pro obchodní závazkové vztahy, když obchodní zákoník institut bezdůvodného obohacení neupravuje. Skutečnost, že obchodní zákoník nemá vlastní úpravu bezdůvodného obohacení, neznamená, že závazkový vztah vzniklý mezi tím, kdo se obohatil, a tím, na jehož úkor se takto obohatil, nemůže být svou povahou vztahem obchodním.

2. Skutečnost, že obchodní zákoník výslovně neupravuje počátek běhu promlčecí doby a její délku, pokud jde o právo na vydání bezdůvodného obohacení, pak neznamená nutnost aplikace právní úpravy občanského zákoníku, nýbrž pouze to, že tyto otázky je zapotřebí řešit dle obecných ustanovení obchodního zákoníku o promlčení. Při řešení otázky promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení v obchodních vztazích se použije především právní úprava obsažená v obchodním zákoníku.“

Z toho rezultuje, že i pro nároky uplatněné v souvislosti s vypořádáním bezdůvodného obohacení dle § 451 a násl. občanského zákoníku, pokud jde o vztahy obchodní, platí ust. § 397 obchodního zákoníku a promlčecí doba činí čtyři roky. Počátek promlčecí doby u všech uplatněných nároků lze konstatovat jeden den po splatnosti vyúčtování, tj. v období od 7.10. do 31.10.2005, konec promlčecí doby pak do období od 7.10. do 31.10.2009.

Žalobce však vyloučil skončení promlčecí doby pro všechny uplatněné nároky říjnem 2009, když tvrdil uplatnění práv u soudu přihláškou pohledávky do konkurzu prohlášeného na majetek žalovaného.

K tomu zejména rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1453/2005, cit. :

„Ustanovení § 402 obchodního zákoníku současně předpokládá, že ke stavení běhu promlčecí doby dochází, jakmile byl (věřitelem) učiněn právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení. Tomuto vymezení pak - se zřetelem k díkci § 20 odst. 8 ZKV - zcela odpovídá přihláška věřitelovy pohledávky v konkursu vedeném na majetek dlužníka.

Uplatní-li věřitel nevykonatelnou pohledávku přihláškou podanou v konkursním řízení vedeném na majetek dlužníka a takto přihlášená a následně i v konkursu řádně zjištěná pohledávka není za trvání konkursu zcela uspokojena, pak platí, že nedošlo-li k potvrzení nuceného vyrovnání, je pravidelným a očekávaným výsledkem konkursního řízení jeho ukončení usnesením o zrušení konkursu po splnění rozvrhového usnesení, které (stejně jako samotné rozvrhové usnesení) není exekučním titulem, na jehož základě by bylo možné pohledávku vymáhat v rozsahu, v němž nebyla uspokojena za trvání konkursu.“

Žalobce ve své obraně proti námitce promlčení vznesené žalovaným vychází z mylné premisy, tj. konstruuje účinky ust. § 402 a 405 odst. 2 obchodního zákoníku, tedy zastavení a prodloužení promlčecí doby pro uplatněné nároky.

Takové účinky by nastaly v případě přihlášení nevykonatelné pohledávky, kýžený efekt se však nemůže dostavit v případě přihlášky pohledávky vykonatelné a takovou pohledávku žalobce přihlásil – viz výše. Vykonatelná přihlášená pohledávka v konkurzu podléhá jednak odlišné realizaci popěrného práva – viz § 23 odst. 3 a 24 odst. 2 zák. č. 328/1991 Sb. v platném znění / ZKV /, to však pro věc nemůže mít významu, neboť k přezkoumání přihlášených pohledávek, event. jejich popření v konkurzním řízení nedošlo, netěší se však dobrodiní ust. § 20 odst. 8 ZKV, potažmo ust. § 402 a 405 odst. 2 obchodního zákoníku, neboť u ní lze apriori předpokládat existenci promlčecí doby dle § 408 cit. zák. a prodloužení dle § 405 odst. 2 cit. zák. nepřichází v úvahu. K tomu zejména rozhodnutí Nejvyššího soudu 20 Cdo 308/2008, cit. :

„Se zřetelem ke komplexní povaze úpravy promlčení v obchodních závazkových vztazích (jež vylučuje subsidiární užití předpisů práva občanského), nespojuje obchodní zákoník s návrhem na zahájení výkonu rozhodnutí (exekuci) účinky stavení běhu promlčecí doby práva již pravomocně přiznaného. Aplikace § 402 až § 407 obchodního zákoníku je totiž v případech týkajících se promlčecí doby práva pravomocně přiznaného v soudním řízení výslovně vyloučena § 408 odst. 1 obchodního zákoníku, jež stanoví konec obecné promlčecí doby „bez ohledu na jiná ustanovení“ obchodního zákoníku.“

Žalobce v žalobách neuvedl právní důvod existence uplatněných nároků shodně, jako v přihlášce vykonatelné pohledávky do konkurzu, což by ostatně bylo protismyslné, mělo – li jít o pohledávku vykonatelnou, ale je s podivem, že ač byl tento právní důvod „odklizen“ rozhodnutím soudu již z 18.3.2009 / čj. 25 Co 461/2008 – 358 – viz výše /, tedy nejméně půl roku před uplynutím promlčecí doby, vyčkal ještě více než rok a neodůvodněně spoléhal na dobrodiní zákona.

Soud shledal námitku promlčení vznesenou žalovaným proti uplatněným nárokům žalobce za důvodnou s tím, že k zastavení a prodloužení promlčecí doby nedošlo ani dojít nemohlo a žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 a 149 o.s.ř. a soud přiznal žalovanému, který měl ve věci plný úspěch na odměně advokáta dle vyhl. č. 484/2000 Sb. 87.120,- Kč a 17 paušálních náhrad po 300,- Kč, celkem 92.220,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ve lhůtě do patnácti dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Hradci Králové dne 10. března 2011

**JUDr. Ludmila Kolářová, v. r.
soudkyně**

Za správnost vyhotovení: [redacted]